

ΕΝ ΚΗΔΕΙΑΙ

Α'

Κηδεύεται ἀποθανόντων προῶπως νεανίας
 Καί βαίνει ἢ νεκροπομπή πρὸς τὸ νεκροταφεῖον.
 Ἐκκολουθοῦσιν ἐπισθὲν μετὰ περιπαθείας
 Πολλοὶ θρηνοῦντες φίλοι τοῦ τὸν ἀνθηρόν του βίον.
 Τὸν συνοδεύουν κατηφεῖς εἰς τὸν μοιρατὸν οἶκον
 Εἰς αἴσθημα ὑπέκοντες κ' εἰς πένθιμον καθήκον.

Β'

Ἡ μήτηρ του λυσικόμος, Νιόδη λιθωθεῖσα,
 Ἐκκολουθεῖ ὡς φάντασμα, ἡρέμα συρομένη·
 Κ' ἡ ἀδελφή του, ἀδελφοῦ-πατρὸς ὀρφανευθεῖσα
 Ἔχει τὸ ἄλγος εὐγενὲς ὡς χάρις νεκρωμένη·
 Εἶν' ἀλγεινὸν τὸ θέαμα καὶ πένθος περιχύνει
 Εἰς πᾶσαν τὴν νεκροπομπὴν ἢ ἀληθὴς ὁδύνη.

Γ'

Ὅλοι δακρύουσιν· ἀλλ' εἰς ἐξ ὅλης τῆς κηδείας
 Εἷς ἄνθρωπος, σεπτῆς μορφῆς, πλειότερον πρεσβύτης
 Θρηνεῖ ἀπαρηγόρητος μετὰ ἀπελπισίας,
 Καθὼς νὰ ἦν ὁ τοῦ νεκροῦ πατήρ, ὁ μακαρίτης.
 Οὐδὲ ἡ μήτηρ προχωρεῖ τοσοῦτον τεθλιμμένως·
 Ἐκ τοῦ θανάτου φαίνεται κατακεραυνωμένος!

Τίς οὗτος ὁ βαρυπενθὴς μὲ τ'ἀπελπι τοῦ ὕφους;
 — Ἦτο τοῦ νέου δανειστής, ὀλίγον . . . τοκογλύφος.

ΓΕΩΡ. Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

